

Nr 314.

Av herr Nilsson, Johan, i Kristianstad, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till bidrag till uppförande eller inrättande av tuberkulossjukvårdsanstalter m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 203 föreslår statsrådet och chefen för kungl. socialdepartementet, att riksdagen beviljar till kustsanatoriet vid Apelviken 150,000 kronor till vissa byggnadsarbeten samt dessutom 48,180 kronor, som kallas evakueringsbidrag men som statsrådet anser böra utgå även från anslaget till uppförande eller inrättande av tuberkulossjukvårdsanstalter, således tillsammans ett byggnadsbidrag av 198,180 kronor. Det meddelas på sidan 24, att detta kustsanatorium förut fått sammanlagt 874,150 kronor såsom statligt byggnadsbidrag. Hela summan skulle då bli 1,072,230 kronor. För nuvarande antal bidragsberättigade vårdplatser, 534, överstiger således statsbidraget 2,000 kronor per vårdplats. Visserligen icke mycket, men det framgår tydligt av de från vederbörande lämnade redogörelserna, att detta kustsanatorium behöver betydligt mera till försättning i tidsenligt skick, och de anslagskraven komma säkerligen också att av föreningsstyrelsen fullföljas. I dess ändringsplaner ser man »slopandet» av paviljonger, som byggts med statsbidrag.

Vid kustsanatoriet i Barkåkra har aldrig något sådant slopande förekommit och skall säkerligen aldrig förekomma inom överskådlig tid. Den förbindelsebyggnad, som direktionen önskar utvidga (sid 35 i propositionen), var uppförd flera år innan kustsanatoriet fick det första byggnadsbidraget. Det medges, att icke allt, som beräknats i 1929 års moderniseringsplan till 226,079 kronor, är trängande nödvändigt nu. Men det däri ingående bostadshuset för 31,870 kronor 45 öre kan icke längre undvaras utan stora olägenheter, till skada för arbete och ordning inom anstalten.

Kustsanatoriet ligger på mark, som förut var en del av Vejby sandplantering, en allmänning utan vägar i den delen. Redan när första huset byggdes, lades en väg genom området. Denna väg, som var avsedd för kustsanatoriet ensamt, har sedan blivit mycket trafikerad efter det att samhället Vejbystrand uppstått och fyllts av sommargäster. Trafiken fick fortsätta obehindrad tills man började rusa fram med bilar och motorcyklar mellan husen. Då blev den riskabla framfarten förbjuden, men de förbipasserande, till fots eller cykel, förorsaka ofta stora obehag för både patienter och personal. Det har därför vid flera tillfällen varit på tal att inhägnad det byggda området och låta dem, som ej tillhöra kustsanatoriet och ej ha ärenden dit, få en gångväg öster om byggnaderna, men dock på kustsanatoriets mark, ehuru direktionen ej har skyldighet att bekosta denna väganläggning.

I anslutning till inhägnaden måste finnas ett portvaktshus och en portvakt. Den tjänsten kan förenas med annan verksamhet inom anstalten. Direktionen tänker sig, att portvakten har familj och vill därför bygga familjebostad åt honom. Den andra lägenheten är avsedd för diakonen. Han hyr bostad ute i samhället, men när den ej är vinterbonad måste han flytta. Det är emellertid omöjligt att inom Vejbystrands samhälle få hyra vinterbonad bostad, enär husägarna, som inriktat sig på uthyrning till sommarvärdar, endast kunna värma upp ett rum och kök.

Lägenheterna i det föreslagna bostadshuset torde ej böra anses för stora för dessa funktionärer.

Då direktionen nu anser, att inhägnaden snarast bör utföras, och ej ifrågasätter något statsbidrag till den, bli utgifterna för det arbetet ganska kännbara. Men inhägnad utan detta bostadshus med portvakt skulle vara meningslös.

På grund av det ovan anförda hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta att bevilja Kronprinsessan Victorias Kustsanatorium i Barkåkra 15,935 kronor 22 öre, utgörande hälften av beräknade kostnaden för ifrågavarande bostadshus.

Stockholm den 24 mars 1930.

Joh. Nilsson
i Kristianstad.